

Λκ 2,41-52

Ὁ Ἰησοῦς δωδεκαετής στόν Ναό

Στήν ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ πού τελέστηκε σήμερα ἐδῶ στό Κατηχητικό μας (ἢ μπορούμε νά κάνουμε ἀναφορά στόν Ἀγιασμό τοῦ σχολείου) ἀκούσαμε μέσα ἀπό τό Εὐαγγέλιο ἕνα περιστατικό, πού συνέβη ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν περίπου στή δική σας ἡλικία, δώδεκα ἐτῶν. Εἶναι τό **μοναδικό περιστατικό πού γνωρίζουμε ἀπό τά παιδικά Του χρόνια**, γι' αὐτό καί εἶναι πολύ ἐνδιαφέρον νά τό ζαναθυμηθοῦμε.

Πλησίαζε τό **Πάσχα**, πού γιά τούς Ἑβραίους ἦταν πολύ μεγάλη γιορτή. Γιόρταζαν τή θαυμαστή διάβαση ἀπό τήν Ἐρυθρά Θάλασσα καί τήν ἀπελευθέρωσή τους ἀπό τή δουλεία τῆς Αἰγύπτου. Οἱ εὐσεβεῖς Ἑβραῖοι, σ' ὅποια γωνιά τῆς Παλαιστίνης κι ἄν ἔμεναν, ἐτοιμάζονταν μέ πολλή χαρά γιά τό καθιερωμένο ταξίδι-προσκύνημα. Πήγαιναν στήν ἱερή τους πόλη, σά **Ἱεροσόλυμα**, γιά νά λατρεύσουν ὅλοι μαζί τόν Θεό στόν ἕναν καί μοναδικό ναό πού εἶχαν, τόν **Ναό τοῦ Σολομῶντος**.

Ἐκείνη τήν ἐποχή, βέβαια, τά ταξίδια δέν ἦταν εὐκόλα· ἦταν πολύ κοπιαστικά καί ἐγκυμονοῦσαν κινδύνους. Οἱ ταξιδιώτες βιάδιζαν πολλές μέρες μέ τά πόδια ἢ στήν καλύτερη περίπτωση χρησιμοποιοῦσαν κάποιο ζῶο γιά μεταφορικό μέσο· καί πάντοτε προχω-

ροῦσαν μέ τόν φόβο τῶν ληστῶν, πού ἔστηναν καρτιέρι στους ἐρημικούς δρόμους. Γι' αὐτό οἱ ἄνθρωποι συνήθιζαν νά ταξιδεύουν πολλοί μαζί, νά σχηματίζουν **καραβάνια**, ὥστε νά 'ναι τό ταξίδι τους ἀσφαλέστερο καί πιό εὐχάριστο.

Σ' ἓνα τέτοιο караβάνι βλέπουμε τήν Παναγία μας, τόν δωδεκάχρονο Ἰησοῦ καί τόν προστάτη τους Ἰωσήφ. Μαζί μέ συγγενεῖς καί γείτονες ξεκίνησαν νά πᾶνε **ἀπό τή Ναζαρέτ στά Ἱεροσόλυμα**. Ἡ διαδρομή θά διαρκοῦσε τουλάχιστον τρεῖς μέρες. Κανείς ὄμως δέν λογάριαζε τόν κόπο. Ἦταν ὅλοι χαρούμενοι, γιατί πήγαιναν στόν Ναό. Στόν δρόμο ἔψελναν ψαλμούς τοῦ Δαβίδ, τραγουδοῦσαν καί ὑμνοῦσαν τόν Θεό.

Στά Ἱεροσόλυμα ἔμειναν ἐπτά μέρες. Ὅταν τελείωσε ὁ ἑορτασμός τοῦ Πάσχα, τό караβάνι πήρε τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Εἶχαν περπατήσει ἤδη μιᾶς ἡμέρας δρόμο καί ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς διανυκτέρευσης, ὅταν ὁ Ἰωσήφ καί ἡ Παναγία ἀντιλήφθηκαν μέ τρόπο ὅτι ὁ μικρός Ἰησοῦς δέν ἦταν στή συντροφιά τους! Ἐπειδή βάδιζαν μπροστά οἱ γυναῖκες καί πίσω οἱ ἄνδρες, ὁ Ἰωσήφ νόμιζε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι μέ τή μητέρα του καί ἡ Παναγία μας νόμιζε ὅτι ὁ γιός της εἶναι μέ τόν Ἰωσήφ. Καταλαβαίνετε, παιδιά, τήν ἀγωνία τους, ὅταν δέν τόν βρῆκαν πουθενά! Μόλις πήρε νά χαράζει ξεκίνησαν νά γυρίσουν πίσω στά Ἱεροσόλυμα!

Σάν ἔφτασαν στήν πόλη, ἄρχισαν νά ψάχνουν. Ἐψαξαν ἀνάμεσα στά τελευταῖα караβάνια πού ξεκινούσαν, ἔψαξαν στους δρόμους, ἔφτασαν καί στόν Ναό. Μπαίνουν μέσα καί, τί νά δοῦν! **Ὁ μικρός Ἰησοῦς καθισμένος ἀνάμεσα σέ νομοδιδασκάλους** συζητᾷ μαζί τους σάν μεγάλος δάσκαλος! Αὐτός μιλοῦσε καί οἱ δάσκαλοι τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας Τόν ἄκουγαν καί Τόν συμβουλευόνταν! Τούς ἔλυνε ἀπορίες πάνω σέ θέματα πίστεως, τούς ἐξηγοῦσε κάποια σημεῖα ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη, τούς ἐρμήνευε προφητεῖες, τούς πρόσφερε πολῦτιμες γνώσεις γιά τόν Θεό. Ἐκπληκτοί ἄκουγαν πράγματα πού δέν τά εἶχαν ζανακούσει! Τούς εἶχε καθηλώσει, τούς

είχε σαγηνεύσει. **Ένα παιδί δώδεκα ετών τους έκανε νά κρέμονται από τά χείλη Του!** Δέν ήθελαν νά φύγουν. Αυτοί, οί δάσκαλοι, είχαν γίνει τώρα μικροί μαθητές. Καί άποροϋσαν: «Μά πώς τέτοια σοφία! Άπό πού;». Δέν ήξεραν, δέν μποροϋσαν νά φανταστοϋν ποιόν έχουν ανάμεσά τους.

Τους τό φανέρωσε όμως ο ίδιος ο Ίησοϋς, όταν ή μητέρα Του Τόν ρώτησε: «Παιδί μου, γιατί μās τό 'κανες αυτό; Ό πατέρας σου κι εγώ μέ πόνο καί άγωνία Σέ ψάχναμε!». Τότε ο δωδεκάχρονος Ίησοϋς άποκαλύπτει τή μεγάλη άλήθεια: Δέν είναι ο γιός του Ίωσήφ, όπως φαίνεται στά μάτια του κόσμου, αλλά ο Υιός του Θεοϋ! «Γιατί έναγωνίοι μέ ψάχνατε;», τους ρωτᾷ. «Πού άλλου θά ήμουν παρά στό σπίτι του Πατέρα μου;». **Πατέρας Του είναι ο Θεός!** Τό μυστικό αυτό τό γνώριζαν μόνο ή Παναγία καί ο Ίωσήφ. Ήρθε άραγε ή ώρα νά τό μάθουν καί οί άλλοι; Όχι, ήταν νωρίς άκόμη. Οί άλλοι δέν μόρεσαν νά καταλάβουν τά λόγια του Ίησοϋ. Έμειναν μόνο νά θαυμάζουν τό δωδεκάχρονο Παιδί μέ τή μοναδική σοφία. Τόν είδαν, έξάλλου, νά σηκώνεται -υπάκουος, όπως ήταν πάντα- καί ν' ακολουθει τήν Παναγία καί τον Ίωσήφ. Θά επέστρεφε μαζί τους στή Ναζαρέτ. Δέν είχε φτάσει άκόμη ή ώρα γιά ν' αρχίσει τή δημόσια δράση Του.

Άργότερα, στά τριάντα Του χρόνια άρχισε ο Χριστός νά κηρύπτει καί νά κάνει θαύματα. Τότε φάνηκε περισσότερο ή θεϊκή Του δύναμη καί σοφία. Καί μετά τήν άνάστασή Του ξεκάθαρα άποκαλύφθηκε ποιός είναι: Δέν είναι μόνον άνθρωπος αλλά καί Θεός, ο Υιός του Θεοϋ πού έγινε καί άνθρωπος: είναι **Θεάνθρωπος!**

Κατηχητικό μου, μου μαθαίνεις τή σοφία του Θεοϋ!

Τί ώραϊα θά ήταν, σ' άλήθεια, νά είχαμε κι έμεις γιά λίγο ανάμεσά μας τον Ίησοϋ Χριστό! Θά Του λέγαμε τίς άπορίες μας, θά

μᾶς ἐξηγοῦσε τόσα πράγματα, θά μᾶς φανέρωνε τά μυστικά τοῦ οὐρανοῦ!

Μποροῦμε, παιδιά, νά Τόν καλέσουμε, νά Τόν παρακαλέσουμε νά ἔρχεται ἐδῶ στό Κατηχητικό μας. Μήν ξεχνᾶτε ὅτι δέν εἶναι ἕνας σοφός ἄνθρωπος, ἀλλά Θεάνθρωπος. Δέν Τόν ἐμποδίζει, ἐπομένως, τό πέρασμα τοῦ χρόνου. Ὅπως ἦταν τότε ἀνάμεσα στούς νομοδιδασκάλους, ἔτσι μπορεῖ νά βρίσκεται καί σήμερα ἀνάμεσά μας. Ὁ ἴδιος μᾶς τό εἶπε: «Ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἶναι συγκεντρωμένοι σί ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι κι ἐγώ ἀνάμεσά τους» (Μθ 18,20). Κάθε συνάντηση, λοιπόν, ἐδῶ στό Κατηχητικό εἶναι **συνάντηση μέ τόν Χριστό!**

Κι εἶναι, σί ἀλήθεια, δυνατόν ν' ἀκοῦμε ἐμεῖς σήμερα τά σοφά Του λόγια; Ναί, παιδιά. Γιατί **μᾶς ἄφησε τή σοφία Του μέσα στό δικό Του βιβλίο**. Ποιό εἶναι τό βιβλίο Του; **Ἡ Ἁγία Γραφή!** Κάθε σελίδα της εἶναι γεμάτη ἀπό τή θεϊκή σοφία. Κάθε λόγος της εἶναι **θεόπνευστος**, ἐμπνευσμένος ἀπό τόν ἴδιο τόν Θεό!

Μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή θά εἶναι ὅλες οἱ ἱστορίες πού θά ἀκούσουμε φέτος στό Κατηχητικό μας· μέσα ἀπό τά Εὐαγγέλια, πού μᾶς μιλοῦν γιά τή ζωή καί τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Χαρά σ' ἐκεῖνα τά παιδιά πού δέν θά χάσουν οὔτε μία συνάντηση! Κι εὐλογημένα τά παιδιά πού δέν θά χάσουν οὔτε μία λέξη ἀπ' αὐτά τά ἱερά λόγια! Ἄν μέ προσοχή τά παρακολουθεῖτε, θά γραφτοῦν στήν καρδιά σας καί θά σᾶς δώσουν τή σοφία τοῦ Θεοῦ.

Πῶς εἶναι ἄραγε **ἕνα παιδί πού ἔχει τή σοφία τοῦ Θεοῦ;**

- Σκέφτεται φωτισμένα.
- Παίρνει σωστές ἀποφάσεις.
- Ξεχωρίζει ἀπό τά λόγια του κι ἀπ' ὅλη τή συμπεριφορά του.

Θά σᾶς ἀναφέρω δύο περιστατικά μέ παιδιά τῆς δικῆς σας ἡλικίας, πού ἀπέδειξαν ὅτι εἶχαν πραγματικά τή σοφία τοῦ Θεοῦ:

α. Ἡ Κατερίνα εἶναι μαθήτρια τῆς Ε' Δημοτικοῦ. Τά παιδιά τῆς τάξης της ἔκαναν μία μεγάλη ζημιά: Ἐριξαν τόν πίνακα τῆς αἴθου-

σας καί πέφτοντας αὐτός ἔσπασε καί τήν καρέκλα τοῦ δασκάλου, ἀλλά καί τό τζάμι τῆς βιβλιοθήκης! Τί νά ποῦν στόν δάσκαλό τους; Ἀποφασίζουν ὅλοι νά κάνουν τόν ἀνήξερο καί νά ποῦν ὅτι μπαίνοντας στήν τάξη τά βρῆκαν ὅλα πεσμένα καί σπασμένα. Ἡ Κατερίνα ὅμως παίρνει μέ θάρρος τόν λόγο καί λέει στούς συμμαθητές της: «Ὁ ψεύτης καί ὁ κλέφτης τόν πρῶτο χρόνο χαίρονται! Τό ψέμα δέν βγαίνει ποτέ σέ καλό. Προτείνω νά ποῦμε τήν ἀλήθεια καί νά ἀναλάβουμε νά διορθώσουμε τή ζημιά μέ τά χρήματα τοῦ ταμείου μας». Ἡ τάξη συμφώνησε καί ὁ δάσκαλος ἀντί νά μαλώσει τά παιδιά, τά ἐπαίνεσε γιά τήν εὐλικρίνειά τους. Νά, τί δύναμη ἔχει ἕνα παιδί προικισμένο μέ τή σοφία τοῦ Θεοῦ!

β. Ὁ Παῦλος εἶναι μαθητής τῆς Στ' Δημοτικοῦ. Ἐδῶ καί καιρό τά παιδιά τοῦ τμήματός του μέ τά παιδιά τοῦ ἄλλου τμήματος βρίσκονται σέ μεγάλη ἀντιπαλότητα. Ὁ λόγος; Τό παιχνίδι. Τό κάθε τμήμα πιστεύει πῶς εἶναι ἀδικημένο καί ὅτι τά παιδιά τοῦ ἄλλου τμήματος κάνουν ζαβολιές καί δέν παίζουν δίκαια. Ἔτσι, σχεδόν δέν μιλοῦν μεταξύ τους, ἀλλά κι ὅταν ἀναγκάζονται νά ἀνταλλάξουν λίγες κουβέντες, πολλές ἀπ' αὐτές εἶναι ὀπωσδήποτε πικρές.

Ὁ Παῦλος, πού πηγαίνει στό Κατηχητικό, δέν ἀντέχει τήν κατάσταση αὐτή. Προτείνει, λοιπόν, στά παιδιά τοῦ τμήματός του τό ἐξῆς σχέδιο: Νά φτιάξουν μιὰ τεράστια κάρτα μέ ζωγραφιές καί αὐτοκόλλητα, πού νά γράφει μέσα: «Δέν θέλουμε ποτέ νά ζαναμαλώσουμε. Θέλουμε πάντα νά εἴμαστε φίλοι. Συγγνώμη!». Μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τή συνέχεια; Ἀπό τότε τά δύο τμήματα ἔγιναν ἀχώριστοι φίλοι!

Μ' ὅλη μου τήν καρδιά εὐχομαι, παιδιά, γιά τήν καινούργια χρονιά νά ἔχετε πρόοδο στά μαθήματά σας, ἀλλά καί ν' ἀποκτήσετε τή σοφία τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά σᾶς καμαρώνουν οἱ γονεῖς σας καί ὅλοι ὅσοι σᾶς ἀγαποῦν!

(Εἶναι καλό ν' ἀκολουθήσει σύντομη ξενάγηση στήν Ἁγία Γραφή, ὥστε τά παιδιά νά γνωρίζουν ὅτι ἀποτελεῖται ἀπό τήν Παλαιά

καί τήν Καινή Διαθήκη. Μποροῦμε, ἐπίσης, νά τούς δείξουμε τή Βίβλο καί κάποιες ἐκδόσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης, μέ τήν προτροπή νά ἀποκτήσουν τήν προσωπική τους Καινή Διαθήκη καί νά τή διαβάσουν καθημερινά. Τέλος, ἄν ὑπάρχει δυνατότητα, ἀναρτοῦμε τήν ἀφίσα μέ τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

Τή σοφία Σου ζητῶ
στή μελέτη, στό σχολειό·
στή ζωή μου νά βαδίζω
μέ Ἐσένα ὁδηγό!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος (ἀφίσα-δίπτυχο).
3. Ἀφίσα μέ τά βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης.
4. Ὑλικό χρήσιμο γιά τό Κατηχητικό.